

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

AMORETA

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA

Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM

Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA

T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU

Rukom je prešao preko kose, ne znajući odakle da počne ali sa željom da kaže nešto čime bi raspršio narastajuću napetost. „Slušaj, znam da sam se loše poneo pre neki dan.“

Kratko je frknula što je mogao da protumači kao prezir ili kratak smeh; bez obzira što nije znao šta je od ta dva, morao je da nastavi.

„Utičeš na mene na izvestan način, priznajem. Da je bilo koji drugi trenutak ili drugačiji sticaj okolnosti, znaš da te ne bih ostavio na miru ni toliko da uzmeš dah.“

Dah joj je zastao, znak da nešto ne čini kako treba ili da upravo čini ali ne zarad rezultata koji je želeo da postigne – da se Zoi ponovo vrati svom profesionalnom i prijateljskom držanju, umesto što ga mami da krši sopstvena pravila.

„Zaista mi je potrebno da budeš tu za Fibi. Ne mogu da promenim to kako se osećam u vezi onog što je najbolje za nju. Moram da joj posvetim svoju pažnju i vreme. Ako nas dvoje započnemo nešto, onda to neću moći da činim. Ugrozio bih najbolje što joj se dogodilo u njenom dosadašnjem životu.“

„Naravno.“ Prekrstila je ruke preko tih grudi o kojima je sanjao. Sada je njemu zastao dah, iako manje primetno.

„Pogledaj kako nam je nelagodno, a samo smo se poljubili. Možeš li da zamisliš kako bi bilo da smo spavali a ti onda odlučiš da nas više ne želiš?! Ne mogu da mislim samo na sopstvene potrebe.“

BUKET ZA MOJU VOLJENU

Misti Sajmon

Posvećeno

Danijelu zato što je uvek bio uz mene

Prvo poglavlje

„Nema nijedne porudžbine za Kazanovu“, promrm-ljala je tog subotnjeg jutra sebi u bradu Zoi Bredli, posegnuvši za svežnjem odštampanih porudžbina iz štampača u cvećari. „Opet!“ Znala je da je nedosledna. Do pre dve nedelje nervirala se svaki put kada bi ugledala porudžbinu od čoveka kojeg je, onako za sebe, prozvala Kazanova. Kako su njegove porudžbine prestale da pristižu, još više ju je nerviralo to što je najverovatnije naručivao cveće na nekom drugom mestu.

Dekadencija, prodavnica koju je vodila sa sestrom i najboljom prijateljicom, bila je prazna u osam sati izjutra, tako da nije mogla da dospe u neprijatnu situaciju pred mušterijom dok je pričala sama sa sobom. „Mesecima mu već sastavljam tri do pet aranžmana nedeljno, a sada ništa. Bolje bi mu bilo da nije našao drugog cvećara!“

Napravila je gotovo četrdeset buketa za njega u protekla četiri meseca, otkad joj se pružilo to nesrećno zadovoljstvo da ga upozna i shvati da taj čovek predstavlja živu reklamu za padanje u nesvest, ne bi li na kraju otkrila kako je zapravo ženskaroš. Trideset sedam buketa, preciznije, a ne četrdeset... nije da stvarno broji, nego tek da se zna.

Otišla je do frižidera i grubo trgnula pregršt cve-tova iz plastičnih kofa. Latice su se rasule po podu a ona se pribrala i umirila. Nije nju uvredilo to cveće, sramota je da ljutnju iskaljuje na jadnim, bespomoćnim pupoljcima.

Vrativši se za tezgu, složila je ruže i ljiljane u vazu od ručno brušenog stakla. „Tom prokletom čoveku možda očitam bukvicu ako ode u drugu cvečaru. Zar ne može da pokaže odanost mojoj najboljoj prijateljici i njenom mužu?“ Mej je jedna od suvlasnica prodavnice, a njen muž Bred išao je na fakultet s tim neobičnim ženskarošem, Deksterom Zegrejem. To znači da bi trebalo da kupuje samo u *Dekadenciji*, koja, sasvim podesno, na jednom mestu prodaje torte, haljine i cveće.

„S kim to razgovaraš?“, zapita Mej, koja je lagano ušetala u radnju. Sićušna i blago zaobljenog stomaka koji skriva bebu, Mej je pet godina radila kao ispomoć Zoi i Klodiji, ali je nedavno, kada se Zoina mama penzionisala, postala suvlasnica. Vratice se kao ispomoć posle porođaja, a Zoina mama, Mona Bredli, priskoćice u pomoć u narednih šest nedelja.

„He, he! Pričam sama sa sobom.“

Mejino zaobljeno lice prekrio je širok osmeh. „Znaš da je to prvi korak do muškaraca u belim mantilima, dušo.“

„Baš si duhovita. Dekster Zegrej se i dalje nije oglasio. Bolje bi mu bilo da požuri, ili ću ga isprozivati jer nije odan svojim prijateljima.“ Pokazala je Mej pristigle porudžbine, i sačekala da ih ova uzme kako bi prekrstila ruke na grudima. „Nijedna porudžbina od njega tokom dve nedelje, a pre toga su pristizale

bez prestanka. Bolje bi mu bilo da ne pređe slučajno kod Beti Garvin u *Cvet za mene*, dole niz ulicu.“

Mej se oslonila o rashladnu vitrinu od stakla i mesinga, koja je Zoi služila kao tezga. „A zašto se ti žališ? Tip te je stalno nervirao, bez kraja i konca si se žalila kad god bi nešto poručio. Zar ne treba da se raduješ?“

„Dobro, u pravu si, ali sada nekom drugom daje novac koji bi trebalo da je u našoj kasi. Kako to može da bude dobro?“

„Možda mu cveće više ne treba. Bred mi reče da se nešto dešava s njim, možda je napokon prevazišao fazu slanja cveća.“ Mej naglo izvi obrvu i poče da je pomera. „Nije baš da i ti ne izlaziš s muškarcima serijski. Samo što ne razmišljaš da im posle toga pošalješ cveće. Čak ni dopisnicu u kojoj im zahvaljuješ. Dušo, prava šteta. Moraš da pronađeš čoveka kojem ne moraš da zahvaljuješ.“

Zoi uzdahnu. „Ne, hvala.“

„Jesi li sigurna da se nisi više uznemirila zbog toga što je možda u vezi s nekom kojoj cveće nije potrebno?“ Mejin drski osmeh nagovestio je Zoi da se ona samo šali, ali se ipak uzdržala od odgovora. Poželela je Deksa na tren, sve dok nije otkrila o kome je reč, a tada ga je svrstala među nedostupne. Udvarao joj se, ali ga je odbijala, znajući da trči od jedne do druge žene bez i najmanjeg predaha.

„Možda će se posvađati, a onda ćeš za nekoliko dana praviti pokajnički cvetni aranžman, što znači više novca u tvojoj kasi. Sem toga, nije da ga baš želiš.“ Osmehnula se prepredeno. „A možda ga i želiš...“

Ma kakvi. Susretala se s takvima kao što je on: šarmantnim, obzirnim muškarcima – sve dok ne bi

otkrili šta im treba. A kad shvate da to što im treba, nisi ti, a odlazili bi. Zoi takva zbrka u životu više nije bila potrebna.

„Mogla bih da pitam da li Dekster ima devojkju. Znaš da su on i Bred prijatelji.“ Mej nikako ne može da se pohvali da je diskretna.

Kako da zaboravi tako nešto kada je Mej pominjala da su njih dvojica prijatelji svaki put kada bi je nagovarala da izađe s njim. Mej nije smatrala Deksa Kazanovom, već pažljivim čovekom. Čak je pomenula da je to silno cveće možda bilo upućeno poslovnim saradnicima, i da je angažovao Zoinu firmu s namerom da ga ona primeti. Nije ona tako naivna, a, eto, ni on već nedeljama nije ništa poručio.

Odbacila je takve misli i vratila se u zadnji deo prodavnice kako bi izvadila još cveća, ovaj put pažljivije. Nije bilo važno zašto on više ne naručuje cveće kod nje. Zapravo ju je to spaslo glavobolje. Nekoliko puta se uzdržala od toga da uz buket ne pošalje kratku poruku: „Jedna si od mnogih, tek da znaš.“

Naravno, to bi bilo loše za posao.

Krupnim koracima ubrzo se vratila do prednjeg dela prodavnice, gde se nenadano suočila sa samim predmetom malopredašnje priče i njenih jutrošnjih razmišljanja.

A on je u rukama držao nosiljku za bebu. Šta je sad to? Da li ga je silna jurnjava za ženama napokon dovela u škripac.

„Mej, stvarno ti ne smeta da mi pričuvaš nećaku? Znam da je u poslednji čas, ali ovog jutra imam sastanak. Vратиću se najkasnije do ručka. Beskrajno sam ti zahvalan.“

I dok je pokušavala da ga ne primećuje, Zoi se prisetila poslednjeg što je pomislila. Nećaka, a? Blage veze nije imala da li on ima brata ili sestru. S druge strane, nikad mu nije dopustila da joj se obrati posle onog prvog susreta, tako da je ovo nije toliko ni iznenadilo.

„Naravno, uopšte nema problema.“ Mej mu se osmehnula, a zatim joj oko vragolasto zaiskri. „Ipak se vidimo sledeće srede na večeri, je li tako? Nedostajao si nam ove nedelje.“

Ispravio je kravatu i izbegao da pogleda u Mej. „Moram da proverim rokovnik. Prethodnih desetak dana sam bio u potpunom haosu, ali obećavam da ću se potruditi.“

„Valjda je to dovoljno dobro. Mada, očekujem da saznam odakle se stvorila ova nećaka za koju nikad nisam čula.“

Ni Mej nije znala za tu nećaku? Veoma interesantno.

„To je priča za drugi put.“ Povukao je manžetne po meri krojene košulje, a Zoi se svojski potrudila da ne primeti kako je materijal lepo prianjao uz njegova pleća. Dođavola, ovo je čovek s kojim nije želela da se zbliži. Čovek koji je slao buket za buketom cveća velikim ženama da im je gotovo zaboravila broj. Nije joj bilo potrebno da primeti njegova pleća kao ni dugačke prste, kojima je povukao dugmad na manžetnama.

„Vratiću se brže nego što me očekuješ“, rekao je uz osmeh od kojeg bi se istopile i žene manje podložne muškom šarmu, čak i one udate.

Zatim je beba u nosiljci prešla u ruke Mej, a ova je smesta zagugutala nekakve besmislice. Deko i dalje

nije pogledao Zoi. I pored silnog razmetanja prethodnih meseci pred Mej o tome kako bi voleo da upozna Zoi, sada je nije ni primećivao. Pokušala je da obuzda ljutnju, ali to joj nije baš uspevalo.

Krenuo je ka vratima nijednom je ne okrznuvši pogledom, s telefonom u ruci, zaokupljen mislima u kojima nije bilo mesta za nju.

Nije mogla da odluči da li je povređena ili oseća olakšanje zbog toga što ju je zaboravio.

Nije se dugo iščuđavala jer je Mej uzela u ruke bebu iz nosiljke i okrenula je ka Zoi.

„Oh, Zoi, zar nije prava slatkica? Nema sumnje da je u srodstvu s Deksom. Ima one njegove duge, crne trepavice i plave oči, zar ne? Zove se Fibi.“

Ali Mej kao da nije ni očekivala odgovor, jer je provela dete kroz prodavnicu, pokazujući joj svaki odeljak *Dekadencije* – haljine, postolja za torte i cveće, kao da majušna beba razume reči iako nema više od šest meseci. Gde joj je mama? Tata? Da li Deks ima sestru ili brata? Da li je on ili ona u braku? Da li žive negde u okolini? Možda su se nedavno doselili ovamo, Deks je dobio zadatak da bude dadilja, ali mu je iskrsnuo sastanak.

Mada, Zoi nije baš mogla da razume da neko Deksu poverava svoje dete. Pa opet, šta ona zna o njemu da bi mogla tako nešto da zaključiti? Znala je da je ženskaroš, što ne znači da nije sposoban da bude bebisiter.

I baš kad je namerila da se vrati aranžiranju cveća, Mej je posrnula i gotovo ispustila bebu. Zoi je žurno zaobišla tezgju i uhvatila je za ruku, oslobodivši bebu iz njenog stiska. Pomogla je Mej da sedne u jednu od stolica za mušterije, koju je Klodija kupila pre dva meseca.

„Šta se dogodilo? Jesi li dobro?“ Beba je zgrabila kosu sa Zoinog zatiljka dok se ona nadnosila nad Mej kako bi dobro osmotrila njeno blede lice.

„B... biću dobro. Samo da posedim koji minut.“ Mej je počela da dahće, što je Zoi podsetilo na časove tehnike Lamaz, koje je pohađala s Klodijom pre toliko godina, kada je kao petnaestogodišnjakinja bila Klodijina podrška tokom porođaja.

„Ne zvuči mi dobro. Hoćeš da pozovem Breda?“

„Ne! Hi-hi-hi! Ho-ho-ho!“

„Zvučiš kao poremećeni Deda Mraz.“

Mej se ovog puta nasmejala, popuštajući čvrst stisak nad rukohvatom stolice. „Mnogo ti hvala na podršci.“

Zoi se ispravi, otplicujući bebine prstiče iz svoje kose. Pošto je to obavila, položila je Mej ruku na rame. „Nema na čemu, dušice. A sad da pozovem Breda.“

Mej odmahnu glavom. „Ne, neko vreme ću brojati, a onda ćemo videti. Ne želim sve da uzbunim ako su u pitanju lažni trudovi.“ Ali tada rukama stegnu stomak i nagnu se napred, nanovo dahćući.

„Zovem Breda.“ Zoi je odmah izvukla mobilni telefon iz zadnjeg džepa. Svi su imali memorisan Bredov broj zbog ovakve vrste nužde.

„Molim te.“ Mej je neočekivano snažno zgrabi za ruku. „Nemoj još.“

„Pauze između kontrakcija kraće su od dva minuta, Mej, čak i ja znam da se to ne može zanemariti.“

„Ali tek su počele. Mogu potrajati satima, a Bred radi. Ne bih da ga uznemiravam ako nije ozbiljno.“

„Ponašaj se budalasto.“

„Ko se ponaša budalasto?“, zapita Klodija Bredli, ušetavši u prednji deo prodavnice iz skladišnog prostora tik iza njih. Besprekorna plava kosa i osmeh

s njenog lica zračili su pozitivnom energijom. Tako srećno i zadovoljno je izgledala otkad su se ona i njen najbolji prijatelj Nejt smuvali pre nekoliko meseci. Zoi je nije krivila zbog toga. Nejt je veoma privlačan, a Klodija je to posle jedanaest godina napokon shvaćtila. Zoi je zaključila da bi se i ona sama istovetno osmehivala kada bi se oko nje motao takav muškarac.

„Mej se ponaša budalasto“, reče Zoi i pogleda sestru, koja se iznenadila ugledavši bebu u Zoinom narućju.

„Ne mogu sad da ti objašnjavam. Kasnije. Mej ima učestale trudove, javljaju se u razmacima kraćim od dva minuta, ali ne želi da pozovem Breda. Kada je prošle nedelje imala trudove, njen ginekolog joj je rekao da se smesta zaputi u bolnicu ako se trudovi javljaju u razmacima kraćim od tri minuta.“

Klodija ćučnu kraj Mej. „Draga, sve će biti u redu. Hajde da te odvedemo u bolnicu kako bismo se uverili da je sve u redu. Znaš da ćemo se tamo naći s Bredom, i sve će se dobro završiti.“

Suze zasijaše u Mejinim očima, a donja usna joj zadrhta. „Ne znam da li ću moći ovo.“

„Mej, naravno da hoćeš. Ima da zablistaš.“ Klodija odmahnu rukom iza leđa, te Zoi izađe iz prostorije kako bi pozvala Breda. Čitav su život najbolje prijateljice i sestre, te im reći nisu bile potrebne.

Javio se posle prvog zvona. „Je li dobro?“

Zoi se osmehnu. Volela je Breda poput brata, i bila je srećna što su se on i Mej našli. „Jeste, ali trudovi su sve učestaliji i jaći. Klodija će je odvesti u bolnicu. Idi kući, uzmi torbu za bolnicu i nađi se s njima tamo!“

„O, dobro. Da, trebalo bi to da uradim. Da, i to sad. Smesta ću to uraditi. Poljubi je u moje ime.“

„Brede. Pođi!“

„Aha, krećem. Krenuo sam. Moram pravo kući po torbu, je l' tako?“

Još se šire osmehnula. „Da, idi kući i uzmi torbu. Naći ćeš se s njima u bolnici.“

„Važi. Ćao!“ A zatim je taj siroti zbunjeni muškarac prekinuo vezu.

Dok su se vraćale u prednji deo prodavnice, beba je ponovo uglavila prstiće u Zoinu kosu na potiljku.

„Koliki su razmaci?“ Zoi čučnu kraj Mej, s bebom na kolenu.

„Dva minuta. Bolje da krenemo.“

„O bože! Fibi! Obećala sam Deksteru da ću je pričuvati.“ Mej ustade kako bi uzela dete.

„Ja ću je paziti, Mej, ništa ne brini.“

„Ali Deks...“

„Deks će biti dobro. Savršeno sam sposobna da pripazim na dete do ručka, kada je rekao da će se vratiti.“

„Ali nemaš ništa protiv?“ Ponovo je prekinula priču i dahtala, hvatajući se za stomak.

„Bolje da pođeš pre nego što ti pukne vodenjak. Ne želiš da budeš kao Klodija, i da ti vodenjak pukne na nezgodnom mestu kao što je bioskop, u kojem je tog dana gledala reprizu nekog horora.“ Zoi se pridignu iz čučnja i uprti bebu na bok, na šta se ona i Klodija nasmešiše jedna drugoj, prisećajući se slične situacije.

„Ali nije trebalo da bude ovako!“ Mejina kuknjava je sada potakla i Fibi na plač.

Zoi i Klodija razmeniše poglede; Klodija je rukom pomazila meku, tamnu bebinu kosu koja je golicala Zoin vrat, dok se Fibi udobnije privila na njenim grudima i slabašno jecala. „Sešćeš u auto, Mej, i otići ćemo u bolnicu. Sve će se završiti onako kako treba.“

Bred će biti tamo, a onda ćemo upoznati mališu koji ti je izbijao rebra. Zoi će se snaći s Fibi.“ Klodija prostreli Zoi pogledom koji je govorio da očekuje da joj kasnije dosta toga objasni. Zoi slegnu ramenima, zato što nije imala mnogo toga da kaže, ali će joj svakako otkriti sve što zna kada se tekuća kriza okonča.

Zoi priđe i poljubi Mej u obraz. „Bred mi je rekao da te poljubim u njegovo ime, ali neću to da uradim onako kao što će on kada stigneš u bolnicu. Morate odmah da pođete.“

To su dve žene i učinile, ostavljajući Zoi da maše iz izloga dok je Klodija smeštala zadihanu Mej u svoj auto. Ostavile su je s bebom o kojoj ništa nije znala, a koja je pripadala čoveku o kome takođe nije znala mnogo toga.

Krenuće iz početka. Rešila je da ga pozove i javi mu da je došlo do izmene plana, kako se ne bi naljutio kada se vrati i zatekne Zoi, umesto Mej, s Fibi u naručju. Smatrala je da bi bilo dobro da ga upozori, jer su njihovi razgovori ionako uvek bili burni.

Nije joj smetalo što je poziv smesta bio prosleđen na govornu poštu. Šta da radi sa šestomesečnom devojčicom u narednih nekoliko sati, dok čeka vesti o Mej i Deksov povratak.

Osvrnula se i ugledala Fibi kako čvrsto spava u nosiljci u koju ju je smestila. Pa, bar je ta nedoumica rešena. Tiho će dovršiti preostale porudžbine, a zatim će se pripremiti da postavi Deksu pitanje o tome koga je ovih dana uposlio da šalje cveće njegovim mnogobrojnim lepoticama.

Drugo poglavlje

Dekster Zegrej se vozio kroz još jednu, ko zna koju po redu, četvrt grada u uzaludnoj nadi da će uočiti auto svog brata. Tražio ga je već deset dana. Deset dugačkih dana, tokom kojih je zvao, slao poruke i gnjavio sve one koji su znali Itana, a na kraju se ispostavilo da je to bilo uzalud. Ko bi rekao da devetnaestogodišnjak može tako lako da se izgubi.

Usporavajući lendrover, Deks skrenu desno, u Ulicu Orčard, gde je konačno shvatio da je poražen. Nakon jutarnjeg sastanka, izdvojio je vreme da se još jednom provoza Kisindžerom. Prešao je čitav grad, zašao u svaku uličicu, zavirivao je u garaže i pod nadstrešnice s automobilima, u potrazi za remblerom kojeg je Itan sastavio za šesnaesti rođendan uz njegovu pomoć, ali brata nije pronašao. Ponovo.

Oslonio je glavu na volan da bi predahnuo. Prošlog utorka su on i Itan proslavljali Itanov posao plaćenog šegrta u jednom malom mehaničarskom servisu. Deks je bio ponosan na sve što je njegov brat postigao za godinu dana otkako su se doselili u ovaj pensilvanijski gradić, daleko od prestoničke vreve Vašingtona. Poslednjih sedam godina prošlo je tegobno. Deks je postao staratelj dvanaestogodišnjem Itanu nakon

smrti roditelja, a on sam je tada bio na završnoj godini prava. Pregurali su nekako vreme do Itanovog polaska u srednju školu, kada je Dekš primetio neobično ponašanje svog brata i čuo izgovore koji mu se nisu dopali i koje nije mogao da podnese. Na kraju te školske godine, Dekš je sklonio Itana od lošeg uticaja društva, preselivši ga u ovu malu zajednicu, u kojoj je napredovao. Mislio je da su ostavili Vašington za sobom.

I jesu, sve dok se Itanova bivša devojka nije pojavila na njihovim vratima s bebom. Predala im je dete, zajedno s pravima kojih se odrekla, i ne osvrnuvši se za sobom.

Obojica su ostali zatečeni. Dekš je razmišljao i u ritmu tapkao pesnicom po komandnoj tabli. Obojica su stajali i zurili jedan u drugog kad je Deli Ferndejl sela u svoju šklapociju od auta i odvezla se, ostavljajući im šestomesečnu Fibi s nešto pelena, mlekom za bebe, odećom u kesi za đubre i čebetom koje je videlo i bolje dane. Da, i s porukom na listu iz sveske u kojoj se odriče svih prava nad bebom.

Ipak su došli sebi dok je sat otkucavao ponoć prvog dana radne nedelje, kada je Dekš trebalo da ustane i spremi se za klijente koji su ga tog dana čekali. Smišljali su, planirali i na kraju sastavili raspored i strategiju koja bi mogla da upali.

Tako je barem Dekš mislio pre no što je otišao na spavanje, a onda ga je u tri ujutro probudilo vrištanje deteta i poruka kojom ga Itan obaveštava da mu treba vremena da razmisli i da će se vratiti kad bude bio spreman.

Dekš sad udari volan. „Dođavola!“, zaurkao je u autu sa zatvorenim prozorima. „Dođavola“, ponovio je nešto tiše dok je ispravljao kravatu i isparkiravao.